

andre Tilfælde af *vis major*), forlænges disse Frister“. Konferencen vilde dermed antyde, at Handlinger fra offentlige Myndigheders Side, hvorved Protesters Foretagelse forbydes i en Stat (Moratorium) medfører af sig selv et *vis major* Forhold selv overfor andre Stater, hvorimod en saadan Handling ifølge Haag Reglementet simpelthen kunde „bidrage til at faa Domstolene i andre Lande til at anerkende Tilstedeværelsen af *vis major*, uden at disse Domstole dog var juridisk forpligtede til at følge de Bestemmelser, der i saa Henseende er fastsat af en udenlandsk Myndighed“ (Side 25 i den af Haag Konferencen af Redaktionsudvalget ved M. Lyon-Caen (Frankrig) og M. Simons (Tyskland) forelagte Betænkning).

Denne nye Bestemmelse synes derfor absolut at tvinge hver enkelt af de kontraherende Parter til at respektere et af en anden Stat iværksat Moratorium, men bestemmer dog, at et saadant Moratorium, saavel som andre Tilfælde af *vis major*, kun skal have Virkning med Hensyn til Suspenderingen af Regresretten imod vekselforpligtede Parter i et Tidsrum af højst 30 Dage. For at sætte de kontraherende Parter i Stand til midlertidigt ved lovmæssige Foranstaltninger at suspendere Udøvelsen af Regresretten imod vekselforpligtede Parter udover 30 Dage vedtog Konferencen en Reservation (Bilag II, Artikel 22).

124. Sluttelig henledes Opmærksomheden paa Stykke 5 i Artikel 54 (svarende til Stykke 5 i Haag Teksten). Det anføres her, at ved Eftersigtveksler skal Fristen paa 30 Dage lægges til den i Vekslen angivne Tid efter Sigt.

KAPITEL VIII.

Intervention.

1. Almindelige Bestemmelser.

Artikel 55. (Artikel 54 i Haag Reglementet og Eksperternes Udkast).

125. Intervention, og særlig Interventionsaccept, er nutildags ikke længere af samme Betydning som i de forløbne Aarhundreder; dog kan den være til nogen Nytte. Da det indrømmes, at simpel Acceptnægtelse er tilstrækkelig til at medføre Regresret, er det ikke umuligt at Interventionsaccept i Fremtiden kan blive af stor praktisk Betydning.

126. Ovennævnte Artikel fastslaaer et Antal generelle Principper gældende baade for Interventionsaccept og Interventionsbetaling.

Det første Stykke, der supplerer den i Haag Reglementet indeholdte Formular, bestemmer, at baade Avalisten og Trassenten og Endossenten kan opgive en Person, der i Nødsfald skal acceptere eller betale.

Hensigten med andet Stykke er at fastslaa, at Intervention til Fordel for Acceptanten ikke er tilladt. Hvis nogen desuagtet ønsker at betale i Stedet for Acceptanten, vil han ikke erhverve nogen Vekselret; den af ham foretagne Betaling falder ind under den almindelige Lovgivnings Principper.

127. Denne Artikel viser, at der kan foreligge to Tilfælde af Intervention: 1) Intervention ifølge eller foranlediget af en i Vekslen indføjet særlig Klausul (Intervention af den Person, *der er opgivet som Nødsadressat*); 2) Intervention af en tredje Person, som intervernerer, hvor ingen saadan Klausul forefindes. Nogle af de i efterfølgende Artikler opstillede Principper finder Anvendelse paa begge Tilfælde af Intervention, medens andre kun finder Anvendelse paa enten det ene eller det andet af de to Tilfælde, saaledes som nærmere vil blive forklaret i de respektive Artikler.